

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΕΡΕΝΙΕΦ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!...

'Η κ. 'Αρντιέλ καθίσει σ' ένα απόμερο, ερημικό παγκάκι του Κήπου του Λουξεμβούργου, αποφεύγοντας έτσι το θόρυβο του πλήθους. Άλλοτε, σάν ήταν νέα, ο θόρυβος αδιά, ή κινήσις τής ζωής, ή χαρά και ή εδθμία τήν ευχαριστοσαν πολύ. Από τότε όμως πού σέ ηλικία 30 μόλις χρόνων εχρήσθη, δέν εύρισκε ευχαρίστησι παρά μόνο στη μόνωσι και τή ησυχία.

Δέν ήθελε, ούτε προσδοκούς πεινά τίποτε από τόν κόμο. Ήταν μία ύπαρξις αποφανισμένη, βαρειά θλιμένη, με τήν απελπισία ορισμένη μέσα της.

Κι' όμως ή κ. 'Αρντιέλ αγαπούσε. Ναι, άλλ' αγαπούσε ένα νεκρό. 'Αγαπούσε τόν πεθαμμένον από καιρό σέλλο της.

Κι' ή άγάπη αυτή τήν απορροφούσαν ολόκληρη, τήν έκανε να λησμονή κάθε άλλο πράγμα στη ζα ή. Οι μεγάλοι και άληθινοι έρωτες νικούν και τó θάνατο, ξεπερνούν τις έρημες και σκοτεινές εκτάσεις του, εξαφανίζουν τις οικίες του, σκορπίζοντας και πέραν τού τάφου τó άκτινοβόλομά τους...

Μιά όρχηστρα εκεί κάτω, μακριά έπαιζε τó 'Γύριος Ι' (Ritorno) του Τοζέλλι.

— Γύριος πίσω! ψιθύρισε και ή πολυκαυμένη χήρα, άπευθύνοντας έτσι μία βαθειά έκκλησι στον άγνωστο της νεκρό.

— Γύριος πίσω! ψιθύρισε πάλι σέ λίγο.

Και στή φράση της αυτή έβαζε όλη τήν τήν ψυχή. Εύρισκε μία παράξενη ευχαρίστησι να τή λέη και να τή ξαναλέη. Και ή καρδιά της μάτωε άπ' τόν πόνο...

'Η ζωή είνε τόσο σύντομη, τόσο τρικυμωμένη, τόσο πονεμένη κι' όμως δέν έχουσι τó θάρος να υποταχθώσι χωρίς αντίστασι και διαμαρτυρίες στό θάνατο, πού είνε ή τελειωτική μοίρα τής ζωής μας...

Και έτσι διαρκώς καλούσι τούς πολυκαυμένους μας νεκρούς ν' άφίσουν τις οικίες τού θανάτου και να γυρισούν πίσω στό φως τής ζωής.

Κι' όμως τής ζωής τά μονοκάτια είνε ματωμένα και διακρούσεται.

Αυτά συλλογίζονταν ή κ. 'Αρντιέλ και τó μάτια της ελιχαν γέρμει από δάκρυα.

'Αν ένας άγαπημένος μας φύγη, μάς άγκαταλείψη και μάς ξεχάσει, έλπίζουμε, ότι μπορεί μία μέρα ν' άλλαξή γνώμη, να μάς ξαναγαπήση και να γυρίσι πίσω σ' έμάς. 'Εκείνος όμως πού πέθανε; 'Α! αυτός δέν θα γυρίσι ποτέ! Ποτέ πιά δέν θα τόν ξαναϊδούμη...

'Ω! πόση δόνη! 'Ω! τί πένθος προκαλεί ή άνεπανόρθη καταστροφή πού φέρνει ο θάνατος!...

Κι' ή κ. 'Αρντιέλ καθώς τó σκεφτόταν δά' αυτά, βυθίζταν περισσότερο στήν άναπόλησι τού πολυκαυτημένου της νεκρού και στόν πόνο τού χαμού του.

'Η βραδυά ήταν γλυκιά, όμορφη παρηγορητική. 'Η μυρωδιά τών άνοιξιατικών δέντρων, άναπολύσε στή μνήμη της τó γοητικό ταξίδι της με τόν άγνωστο της άντρα.

Κι' έτσι εκείνη παραδινόταν ολόενα και πού πελό στόν πόνο της και στήν τραγική άγάπη της.

Οι διαβάτες γυρίζαν και κτύπωναν περιέργως τήν όμορφη μαυροντυμένη γυναίκα πού κάθονταν στό ερημικό παγκάκι ολομόναχη και φαινόταν τόσο άηρημμένη, τόσο βαρειά θλιμμένη.

Κάπου-κάπου έφριχνε κι' αυτή κομπιά ματιά στό πλήθος πού περνούσε μακριά της. Μά κανείς άπ' όλους αυτούς τούς άντρες δέν θα μπορούσε να παρεβληθί με τόν άσούγκιτο νεκρό της...

'Εκλισε τó μάτια της κι' άναπολύσε τή σιλνεία του. Φανταζόταν πώς τόν ελεε δίπλα της καθισμένο και τού χονμελοσέν ερωτικά, ένώ εκείνος έπιανε με τόση άγάπη τó χέρι της...

Νόμιζε πώς ή άναποχή του άνετάραξε τά μαλλιά της, φύσκωνε τά στήθη της, τρικύμειε τó κορμί της...

'Ανατρίχασε και τολύχησε στό πανόφρι της...

Τότε της φάνηκε πώς μια φωνή κού έρχόταν από πολύ μακριά, από έναν άλλο κόσμο, τής ψιθύριζε :

— 'Αγάπη μου!...

Είχαν ξήσει οι δύο τους άχώριστοι. Δίχως λόγιο, μονάχα μ' ένα βλέμμα, μ' ένα πάσιμο τού χεριού μπορούσαν να συνεννοηθούν. 'Η ζωή τους ήταν μ' αδιάκοπη χαρά, μ' άσυννεφιαστή εδνυχία.

Και ποτέ δέν είχαν άποχωριστεί, εκτός από μία φορά πού έμεινος πήγε στήν Κορκική. Είχε εκεί ένα πολή του φίλο ο οποίος τόν ελεε προσκαλέση γιά να τόν φιλοξενήση λίγες μέρες. Στήν άρχή ελεε στή γυναίκα

του πώς θα τήν έπαιρνε μαζί του, αλλά επειδή τó ταξίδι ήταν δύσκολο και ή διαμονή στήν Κορκική όχι ευχάριστη, έπήγε μόνος του. Μονάχα αυτή τή φορά χώρισαν. Κόι θυμόταν τώρα και όταν ο άγαπημένος της Ζακ, γιρσε από τήν Εσρκική, με πόσο θαυμασμό τής μιλούσε γιά τις όμορφές του νησιού αυτού και γιά τις άναμήσεις πού τού άφισσε τó άληγομένο έκείνο ταξίδι του...

Κι' ή κ. 'Αρντιέλ είχε ολόενα πια χαθή μέσα στήν άναπόλησι της.

'Εξαφνα άκούστηκαν βήματα κοντά της και δύο γυναίκες πλησίασαν και έκάθισαν στό δίπλα το παγκάκι. 'Η κ. 'Αρντιέλ συνήθε τότε από τή βόησή της και κτύπησε τις γυναίκες εκείνες.

'Ήσαν και οι δύο όμορφες, θροσερές, πλούσια ντυμένες, προκλητικές.

'Η μία λεπτοκαμωμένη, ξανθή, ροδομάγουλη, άφράτη, με μάτια κεκαλλισία.

'Η άλλη ψηλή, μελαχρινή, λιγάκι άδύνατη, με ύφος περήφανο, με χαρακτηριστικά άρα, αλλά πολύ συμπετρικά, με μαύρα μάτια πού βγάζαν φλόγες, φιλήδονα...

'Η μελαχρινή άρχισε άμέσως να λέη στήν ξανθή:

— Κάθε φορά πού έρχομαι σ' αυτό τó πάρκο, νοσταλγώ τήν έξοχή, τó βουνό, όπου έζησα κάποτε.

— 'Α! έγω τρελλανούμαι γιά τή θάλασσα! τή δίκουμη ή ξανθή.

— Αυτό είνε ζήτημα γούσου. 'Εγώ αγαπώ τó βουνό, ξανάπη ή μελαχρινή. Και πρόσθεσε σέ λίγο :

— Ήρω όμως ένα μέρος όπου μπορεί κανείς ν' απολαύη μαζί με βουνό και θάλασσα. Αυτό είνε, κατά τή γνώμη μου, τó πιο όμορφο μέρος τού κόσμου...

— Και ποιά είνε αυτό τó μέρος; ρώτησε ή ξανθή :

— 'Η Κορκική, άγαπητή μου.

— Ναι, αλλά μία γυναίκα δέν...

— 'Ελάτε δά! Θά μού πηξε γιά τους άιμοχαρι; κατοίκους της, γιά τήν βενετία, γιά τούς κινδύνους τού ταξιδιού... 'Ολα αυτά είνε ιστορίες. Βίβλια ή Κορκική δέν είνε τόπος γιά να πάη ένας καλομαθημένος επισκέπτης τών άριστοκρατών κέντρων τής μόδας... Μπορώ όμως να σας βεβαιώσω πώς τίποτα δέν δέζει όσο ένα ταξίδι στήν Κορκική.

— Είχατε πάει μονόχη σας εκεί ;

'Ενα δευτερόλεπτο σιωπής έπακολούθησε.

'Η κ. 'Αρντιέλ δυνάμους τώρα τήν προσοχή της γιά ν' άκούση. 'Οχι! άναστήταξε ή μελαχρινή άγνωστή της. Πήγα μ' ένα παλιό μου φίλο, ένα χαριτωμένο, ένα θαυμάσιο νέο. 'Αν και είχε παντρευτή μία πολύ καλή γυναίκα, και τόν λάτρεινε, έμεινεξ έξακολουθούσε και μετά τó γήμο του τις οχέσεις του μαζί μου. Βλεπόμαστε εχεδόν καθέμερα. 'Η γυναίκα του όμως ήταν πολύ ζηλιάρη, όπως με βεβαίωνα. Ωστόσο δά έβρω πώς τά κατάφερα και τήν έπεισε να τόν άφιση να φύγη μόνος του γιά τήν Κορκική. Τότε έμεινος ήθεε άμέσως στό σπίτι μου, με πηξε και φύγα με μαζί. Δυστυχώς όμως αυτή ήταν κι' ή τελευταία χαρά στή ζα ή και τών δύο μας...

— Σας όφισε ύστερα; ρώτησε πάλι ή ξανθή.

— 'Οχι, άγαπητή μου, πέθανε. Ζώκ τόν λέγαμε τόν καυμένο τó φίλο μου... Ζώκ 'Αρντιέλ... 'Α! πώς τίν αγαπούσα και πόσο μ' άγαπούσε...

'Υστερ' ή δύο άγνωστες γυναίκες εσάπισσαν...

'Η κ. 'Αρντιέλ, ή οποία άκουσε και τήν τελευταία λέξη τής συνομιλίας τους, προσάθηκε τότε να τ'ακαθή άπ' τή θέσι της. Μιά δυνάμους μοσάκι κι' ακαναίνκητη τήν κρατούσε κροσώμενη στό παγκάκι... 'Ήτανε πια σεντιμμένη, έμπεττικεμένη... 'Η καρδιά της σπάρουε. Τά ράγια της ελιχαν θολώσει, ή σέψη της έδρωνε σγα-σγ...

'Ενοιωσε πού άντείπειτη δόνη ν' άλλώνεται μέσα της και να τήν πλημμυρίζη...

'Η καταραμένη φωνή της άγνωστης μελαχρινής γυναίκας βούιζε άκόμα σ' αυτή της. Μιά στυγιά φωνή πού λές πώς τής μιλούσε από τά έγκατα της γής.

'Υστερ' από λίγο έχαεε ολόετα τις αισθήσεις της και λιποθύμησε...

Οι φύλακες τού πάρκου μετά μία ώρα τήν βρήκανε νεκρή στό ερημικόπαγκάκι της...

Δύο νέες πλησίασαν και κάθισαν στό δίπλα το παγκάκι.

Οι φύλακες τού πάρκου μετά μία ώρα τήν βρήκανε νεκρή στό ερημικόπαγκάκι της...